

Ето и казакуваха въ Балканитѣ казацитѣ съ Ферикъ-паша. Дунавскитѣ валия отъ Русчукъ праща изъ Велико-Търново телеграма слѣдъ телеграма: „петъ, десетъ хиляди *комитети* сж промъкнали въ Котленскитѣ Балкани“; Ферика отговаря: „нѣма нито единъ, никой не се е промъкналъ: моитѣ казаци тамъ всичко виждатъ, всичко чуватъ, всичко знаятъ.“ Мушира сжщо праща изъ Шуменъ телеграма слѣдъ телеграма: „въ Котленскитѣ гори лѣятъ топове, правятъ сабли, приготвяватъ карабини.“ Ферика отговаря: „развѣ дяволитѣ, а не люднетѣ; моитѣ казаци знаятъ всичко, каквото вършатъ люднетѣ, не би могло да се скрие отъ тѣхъ даже онова, което вършатъ дяволитѣ.“ Валията и Мушира изново пращатъ телеграмми: „вѣржжавай мюсюманитѣ.“ Ферика отговаря: „ако бѣше нужно, азъ бихъ вѣржжилъ толкова мюсюмани, колкото и християни, защото тѣ сж поданици на единъ господарь, граждани на едно отечество, на едно господарство. За сега нѣма нужда отъ това, моитѣ казаци ще стигнатъ за всичко; нито челоуѣка, нито птицата, нито нѣкой отъ далечъ избѣгалъ звѣрь още не сж възмутили тишината въ Балканитѣ, довѣрени за пазиение на казацитѣ. Тѣ вѣрно служиха на Султана, на Високата Порта и на народа, мюсюманскитѣ и християнскитѣ, и никой освѣнъ народа не имъ каза: „да ви въздаде Богъ.“

Така отиваха работитѣ въ Источнитѣ и Южни Балкани, отъ Варна до тѣхнитѣ южни склонове. Петъ сотни казаци и два ескадрона драгуни трѣбваше да пазятъ спокойствието въ горитѣ и въ долината. Въ Дунавскитѣ вилаетъ, отъ Добруджа до сѣрбската граница, бѣхж събрани осемнадесетъ баталиона пѣхота, тридесетъ ескадрона кавалерия и артилерията още отъ други единъ корпусъ. Тѣ бѣхж готови въ пунктоветѣ за отбрана и нападения, защото дѣйствиата на комитетитѣ захващаха вече да се проявяватъ. Тѣзи признаци отъ необикновено вълнение, като облаци предъ бурята, идяха отъ Влашко, отъ Дунава и Морава.